

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

*Traducere neoficială a variantei engleze a hotărârii,
efectuată de asociația obștească „Juriștii pentru drepturile omului”*

SECȚIUNEA A PATRA

CAUZA DELIUCHIN c. MOLDOVEI

(Cererea nr. 14925/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

23 octombrie 2007

DEFINITIVĂ

23/01/2008

Această hotărâre va deveni definitivă în modul stabilit de articolul 44 § 2 al Convenției. Ea poate fi subiect al revizuirii editoriale.

În cauza Deliuchin c. Moldovei,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a Patra), întrunită în cadrul unei Camere compuse din:

Sir Nicolas BRATZA, *Președinte*,

Dl J. CASADEVALL,

Dl G. BONELLO,

Dl K. TRAJA,

Dl S. PAVLOVSKI,

Dl L. GARLICKI,

Dra L. MIJOVIĆ, *judcători*,

și dl T.L. EARLY, *Grefier al Secțiunii*,

Deliberând la 2 octombrie 2007 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la acea dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 14925/03) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 al Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale („Convenția”), de către un cetățean al Republicii Moldova, dna Teodora Deliuchin („reclamantul”), la 17 decembrie 2002. Reclamantul a fost reprezentat de către dl V. Nagacevski de la „Juriștii pentru Drepturile Omului”, o organizație non-guvernamentală cu sediul în Chișinău.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către Agentul său la acea dată, dl V. Pârlog.

3. Reclamantul a pretins că, prin neexecutarea hotărârii judecătorești definitive din 22 august 2002 pronunțată în favoarea sa, a fost încălcat dreptul său ca o instanță să hotărască într-un termen rezonabil asupra drepturilor sale cu caracter civil, garantat de articolul 6 al Convenției, și dreptul său la protecția proprietății, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

4. Cererea a fost repartizată Secțiunii a Patra a Curții. La 15 februarie 2006, Președintele acestei Secțiuni a decis să comunice Guvernului cererea. În conformitate cu prevederile articolului 29 § 3 al Convenției, s-a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia.

ÎN FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în anul 1946 și locuiește în Chișinău

6. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate în felul următor.

7. În anul 1997, împotriva reclamantului a fost pornită o urmărire penală. El s-a aflat în detenție în Izolatorul de Detenție Provizorie al Ministerului Afacerilor Interne între 18 iunie și 15 iulie 1998. El s-a aflat din nou în detenție între 30 septembrie și 31 octombrie 1998 în Izolatorul Anchetei Preliminare al Ministerului Justiției. Reclamantul pretinde că s-a plâns administrației penitenciarului de condițiile rele de detenție din Izolatorul de Detenție Provizorie al Ministerului Afacerilor Interne.

8. Printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă din 20 mai 1999, Curtea de Apel l-a achitat de toate capetele de învinuire aduse împotriva acestuia.

9. Reclamantul a inițiat proceduri judiciare civile, solicitând despăgubiri pentru detenția sa ilegală și acțiunile conexe ale organelor de urmărire penală și instanțelor judecătorești.

10. La 26 decembrie 2001, Judecătoria sectorului Ciocana a hotărât în favoarea lui și i-a acordat 12,258 lei moldovenești (MDL, echivalentul a 1,065 euro (EUR) la acea dată) pentru compensarea prejudiciului material cauzat și MDL 100,000 (EUR 8,688) cu titlu de prejudiciu moral.

11. La 19 martie 2002, Tribunalul Chișinău a menținut această hotărâre.

12. La 22 august 2002, Curtea de Apel a casat în parte această hotărâre, reducând compensația pentru prejudiciul moral la MDL 10,000 (EUR 752). Ea a menținut suma acordată pentru compensarea prejudiciului material cauzat. Această hotărâre era irevocabilă și executorie.

13. Procurorul General, folosind o cale extraordinară de atac, a solicitat casarea tuturor hotărârilor judecătorești anterioare și reducerea sumei acordate cu titlu de prejudiciu moral. La 19 martie 2003, Curtea Supremă de Justiție a respins această cerere.

14. La 21 noiembrie 2003, Ministerul Finanțelor a transferat Departamentului de Executare a Deciziilor Judiciare suma acordată cu titlu de compensație. Potrivit departamentului, reclamantul a primit banii la 26 februarie 2004. Reclamantul a prezentat departamentului titlul executoriu la 23 octombrie 2002.

II. DREPTUL INTERN RELEVANT

15. Dreptul intern relevant a fost expus în hotărârea Curții în cauza *Prodan v. Moldova* (nr. 49806/99, ECHR 2004-III (extracts)).

ÎN DREPT

15. Reclamantul a pretins că neexecutarea hotărârii judecătorești definitive din 22 august 2002 a încălcat drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției.

Articolul 6 al Convenției, în partea sa relevantă, prevede următoarele:

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil ... într-un termen rezonabil ... de către o instanță ... care va hotărî ... asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil”

16. De asemenea, el a pretins că neexecutarea hotărârii judecătorești a mai încălcat drepturile sale garantate de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție. Acest articol prevede următoarele:

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

I. ADMISIBILITATEA PRETENȚIILOR

A. Pretențiile formulate în temeiul articolelor 3, 6, 8 și 13 ale Convenției

17. În cererea sa inițială, reclamantul a mai formulat pretenții în temeiul articolelor 3, 6 (accesul la justiție în ceea ce privește pretenția sa formulată în temeiul articolului 3), 8 și 13 ale Convenției. Totuși, în observațiile sale privind admisibilitatea și fondul cauzei, el a solicitat Curții să nu continue examinarea acestor pretenții. Curtea nu găsește niciun temei pentru a le examina.

B. Obiecția preliminară a Guvernului

18. Guvernul susține că, deoarece suma adjudecată reclamantului la 22 august 2002 a fost plătită la 21 noiembrie 2003, reclamantul nu mai poate pretinde că este „victimă” a încălcării drepturilor sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

19. Reclamantul nu a fost de acord, declarând că el și-a menținut statutul de victimă.

20. Curtea notează că ea a respins deja o obiecție similară invocată de Guvernul pârât, deoarece „plata ... nu a implicat recunoașterea violărilor

pretinse” (a se vedea, spre exemplu, *Prodan*, citată mai sus, § 47). Mai mult, nu a fost plătită nicio compensație pentru executarea întârziată.

21. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că reclamantul poate pretinde că este victimă a violării articolului 6 § 1 al Convenției și articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

22. Curtea consideră că pretențiile reclamantului formulate în temeiul articolului 6 § 1 al Convenției și al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție ridică chestiuni de drept, care sunt suficient de serioase încât determinarea lor să depindă de o examinare a fondului și niciun alt temei pentru declararea lor inadmisibile nu a fost stabilit. Prin urmare, Curtea declară aceste pretenții admisibile. În conformitate cu decizia sa de a aplica articolul 29 § 3 al Convenției (a se vedea paragraful 4 de mai sus), Curtea va examina imediat fondul acestor pretenții.

II. PRETINSA VIOLARE A ARTICOLULUI 6 § 1 AL CONVENȚIEI ȘI A ARTICOLULUI 1 AL PROTOCOLULUI NR. 1 LA CONVENȚIE

23. Reclamantul a pretins că neexecutarea hotărârii judecătorești din 22 august 2002 pronunțată în favoarea sa a încălcat drepturile sale garantate de articolul 6 § 1 al Convenției și articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

24. Guvernul a susținut că drepturile reclamantului nu au fost încălcate, deoarece el a primit într-un termen rezonabil întreaga sumă ce i-a fost acordată. Mai mult, întârzierea în executarea hotărârii judecătorești s-a datorat, în mare parte, procedurilor în recurs în anulare inițiate de către Procurorul General (a se vedea paragraful 13 de mai sus).

25. Curtea reamintește că „unei persoane care a obținut o hotărâre judecătorească executorie împotriva statului, ca urmare a soluționării litigiului în favoarea sa, nu i se poate cere să recurgă la proceduri de executare pentru a obține executarea acesteia” (a se vedea *Koltsov v. Russia*, nr. 41304/02, § 16, 24 februarie 2005; *Petrushko v. Russia*, nr. 36494/02, § 18, 24 februarie 2005; și *Metaxas v. Greece*, nr. 8415/02, § 19, 27 mai 2004). Prin urmare, ea conchide că procedurile de executare trebuia să înceapă imediat după ce hotărârea judecătorească a devenit definitivă la 22 august 2002.

26. De asemenea, Curtea consideră că data la care reclamantul a primit compensația datorată era singura dată relevantă pentru stabilirea sfârșitului procedurilor de executare, și nu oricare altă dată anterioară la care o autoritate de stat a transferat fonduri unei alte autorități în scopul executării. Prin urmare, ea consideră că hotărârea judecătorească din 22 august 2002 a fost executată la 26 februarie 2004 (a se vedea paragraful 14 de mai sus).

27. În consecință, hotărârea judecătorească a rămas neexecutată timp de aproximativ optsprezece luni. Curtea reamintește că ea a constatat violări ale articolului 6 § 1 al Convenției și ale articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție în numeroase cauze care vizau întârzieri în executarea hotărârilor

judecătorești definitive (a se vedea, printre altele, *Prodan*, citată mai sus, și *Luntre and Others v. Moldova*, nr. 2916/02, 21960/02, 21951/02, 21941/02, 21933/02, 20491/02, 2676/02, 23594/02, 21956/02, 21953/02, 21943/02, 21947/02 și 21945/02, 15 iunie 2004).

Examinând materialele ce i-au fost prezentate, Curtea notează că dosarul nu conține niciun element care i-ar permite să ajungă la o concluzie diferită în această cauză. În special, pentru stabilirea rezonabilității duratei procedurilor de executare, ea consideră irelevant faptul folosirii unei căi extraordinare de atac pentru a contesta hotărârea judecătorească irevocabilă. Asemenea remedii, cu excepția circumstanțelor cu adevărat excepționale, care nu par să fie prezente în această cauză, sunt, în sine, contrare prevederilor Convenției (a se vedea *Brumărescu v. Romania* [GC], nr. 28342/95, ECHR 1999-VII, și *Roșca v. Moldova*, nr. 6267/02, 22 martie 2005).

28. Prin urmare, Curtea constată, din motivele expuse în cauzele menționate mai sus, că neexecutarea hotărârii judecătorești din 22 august 2002 într-un termen rezonabil constituie o violare a articolului 6 § 1 al Convenției și a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 AL CONVENȚIEI

30. Articolul 41 al Convenției prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o violare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înalțelor Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei violări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciul material

29. Reclamantul a pretins EUR 303 cu titlu de prejudiciu material, bazându-se pe rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei.

30. Guvernul a contestat aceste calcule și a declarat că nu a fost probat că reclamantului i-a fost cauzat un prejudiciu material.

31. Curtea consideră că reclamantului i-a fost cauzat un prejudiciu material ca urmare a neexecutării într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești din 11 aprilie 2001. Având în vedere materialele din dosar, Curtea admite integral pretenția reclamantului.

B. Prejudiciul moral

32. Reclamantul a mai pretins EUR 1,500 cu titlu de prejudiciu moral. El s-a referit la vârsta sa înaintată (pentru Republica Moldova) și la suferința

ce i-a fost cauzată prin executarea întârziată a hotărârii judecătorești definitive pronunțată în favoarea sa.

33. Guvernul consideră că suma pretinsă era excesivă, nesusținută și fără o legătură cauzală cu pretinsa violare.

34. Curtea consideră că reclamantului trebuia să-i fi fost cauzat un anumit stres și frustrare ca rezultat al neexecutării într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea lui, mai cu seamă având în vedere natura recompensei, care viza compensarea pentru detenția ilegală. Suma pretinsă este, însă, excesivă. Hotărând în mod echitabil, Curtea acordă reclamantului EUR 800 cu titlu de prejudiciu moral.

C. Costuri și cheltuieli

35. Reclamantul a pretins EUR 300 cu titlu de costuri și cheltuieli. Avocatul său a redus onorariul său pentru pretențiile retrase de către reclamant.

36. Guvernul a considerat că suma pretinsă era excesivă și că aceasta nu a fost efectiv angajată.

37. Având în vedere materialele din dosar și jurisprudența sa cu privire la chestiunea în cauză, Curtea admite această pretenție în întregime.

D. Dobânda de întârziere

40. Curtea consideră că este corespunzător ca dobânda de întârziere să fie calculată în funcție de rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană, la care vor fi adăugate trei procente.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară cererea admisibilă;*
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 al Convenției;
3. *Hotărăște* că a avut loc o violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție;
4. *Hotărăște*
 - (a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu articolul 44 § 2 al Convenției, EUR 303 (trei sute trei euro) cu titlu de prejudiciu material, EUR 800 (opt sute euro) cu titlu de prejudiciu moral și EUR 300 (trei sute euro) cu titlu de costuri și cheltuieli, care să fie

convertite în valuta națională a statului pârât conform ratei aplicabile la data executării hotărârii, plus orice taxă care poate fi percepută;

(b) că, de la expirarea celor trei luni menționate mai sus până la executarea hotărârii, urmează să fie plătită o dobândă la sumele de mai sus egală cu rata minimă a dobânzii la creditele acordate de Banca Centrală Europeană pe parcursul perioadei de întârziere, plus trei procente;

5. *Respinge* restul pretențiilor reclamantului cu privire la satisfacția echitabilă.

Redactată în limba engleză și comunicată în scris la 23 octombrie 2007, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 al Regulamentului Curții.

T.L. EARLY
Grefier

Nicolas BRATZA
Președinte